

Fransız dilində onomastik tədqiqatların sinxron aspektdə təhlili

Açar sözlər: tarixi-müqayisəli dilçilik, sinxronizasiya, semiologiya, fəlsəfi problem, morfoloji universallıq.

Key words: historical-comparative linguistics, synchronization, semiology, philosophical problem, morphological universality.

Ключевые слова: историко-сравнительное языкознание, синхронизация, семиология, философическая проблема, морфологическая универсальность.

Müasir fransız dilçiliyində onomastika sahəsində tədqiqatlar apararkən aydın olur ki, xüsusi isimlər dilin maraqlı bir layını təşkil edir və dilin leksik bazasının zənginləşməsində özünəməxsus yer tutur. Onlara gündəlik həyatın hər bir sahəsində rast gəlmək və böyük rola malik olduqlarını aşkar şəkildə görmək mümkündür. Onlar dildə elə bir zəngin lüğət ehtiyatı yaratmışdır ki, bu lüğətlər ümumi isimlərin lüğətləri qədər zəngin və böyük həcmliyə malikdir. XI-lərin məişət həyatında canlı və cansız varlıqların adlandırılmasında rəngarəng funksiyası, məsələn, ədəbiyyat sahəsində - M. Prustun əsərlərində (M. Proust, 1871-1922, *l'affaire Dreyfus* – Dreyfusun məhkəməsi işi və s.) emosiyalara, sürprizlərə, qəribəliklərə, hətta düşüncələrə belə ad qoyulması, antropologiya, məntiq və s. kimi sahələrdə onların necə böyük bir əhəmiyyətli dil vahidləri olmasının bir daha sübutudur. Ancaq bütün bu nəzərəcərpacaq funksiyalarına baxmayaraq yaxın vaxtlara qədər dilçilikdə xüsusi adlara elə də mühüm bir yer ayrılmamış və mütəşəkkil şəkildə tədqiqata cəlb olunmamışlar. Etiraf etmək lazımdır ki, əslində, xüsusi ad və ümumi ad arasındakı fərq Qərb qrammatikasının mənşəyinə qədər gedib çıxır və hələ o dövrdə Donat şagirdlərinə xüsusi adlar haqqında belə bir izah verirdi: “*Qualitas nominum in quo est? Bipertita est : aut enim unius nomen est et proprium dicitur, aut multorum et appellativum*» - Adın keyfiyyəti nədən ibarətdir? O, iki kateqoriyalı ola bilər: ya birinin adıdır və xüsusi isim adlanır, ya da bir neçəsinin adıdır və ümumi isim adlanır. Əsl ad, elə xüsusi addır (latın dilinə *nomen proprium* - xüsusi ad olaraq tərcümə olunan *Onoma Kourion* ifadəsindəki Kurion sözünün mənası kimi), çünki ayrı-ayrı

varlıqları, fərqli materialları, Sokratı və ya Homeri də müəyyən edən odur. Deməli, xüsusi adlar uzun əsrlər boyunca təyin edilmişdir; lakin onlara belə bir tərif vermək, bir dilçi üçün xüsusi adın çox vacib olduğunu söyləmək demək deyildi: çünki, o dövrdə, praktik olaraq XI-lər haqqında başqa bir tərif yox idi.

Tarixi-müqayisəli dilçiliyin inkişafı ilə bu sahədə sərhəd və ya hədd statusu olan bir intizam yaranır və xüsusi adların - şəxs və yer adlarının mənşəyini öyrənən müstəqil bir sahə - onomastika sahəsi meydana gəlir.

Müasir dilçilikdə baş verən "inqilablar" xüsusi adlara toxuna bilməmişdir, şübhəsiz ki, toxuna da bilməzdi, çünki, xüsusi isimlər struktur və ya generativ bir təhlilə malikdir. Bu səbəbdən də müasir dövrdə ümumi dilçilik və ya xüsusi bir dilin dilçiliyi ilə əlaqədar əsərlərdə adlara çox az istinad edilir. Buna baxmayaraq, təxminən bir əsrdən bəridir ki, xüsusi ad haqqında çox danışılmış, amma irəliləyici dilçiliklə deyil, məntiqlə əldə edilmişdir: yalnız Frege və Russelin əsərlərinin yaranması ilə xüsusi adlar məntiqi-fəlsəfi bir problemə çevrilmişdir. Son dövrlərdə XI-lər hələ antropoloji bir problem kimi də diqqətləri özünə cəlb edir: buna misal olaraq, K. Levi-Straussun "*La Pensée Sauvage*" (1962) – "Vəhşi düşüncə" əsərini xatırlatmaq kifayət edərdi. Tanınmış filosof və müəllim Frederik Kek "*Lévi Strauss et la pensée sauvage*"(10/11/2004) "Levi Straus və vəhşi düşüncə" əsərində yazır: "Levi Straus bu əsərdə qohumluğun ibtidai quruluşu ilə mifologiya arasındakı keçidi, xüsusi adın tədqiq edilməsinin çətinliyini aydın bir şəkildə izah edir. F. Kek quruluş və tarix arasındakı əlaqəni təhlil edərək, Sartr və Levi Straus arasındakı polemikanı və daha çox, ümumilikdə tarixin mənası məsələsində strukturalizm və idrak filosofları arasındakı ziddiyyətlərə aydınlıq gətirir. [9, 160 p.]

Hər bir intizam problemə müəyyən bir perspektivdən baxır və əldə edilən araşdırmaların nəticələrini bir sahədən digərinə, məsələn, məntiqdən və ya antropologiyadan dilçiliyə, dəyişdirilmədən köçürmək tez-tez çətin və ya təhlükəli hal alır. Bunun üçün də, XI-ləri tanımaq üçün müxtəlif vasitə və yollardan istifadə etmək lazım olur. Beləliklə, intizamlar arasında məhdudiyyət və sərhəd problemlərindən qurtulmağa imkan verən və ümumi bir semiologiya çərçivəsində vacib görünən xüsusi adın təhlilinin aspekt və məqamlarını ümumiləşdirməyə

ehtiyac duyulur; çünki, həqiqətən dilçiliyin harada dayandığını və məntiqin və ya antropologiyanın harada başladığını bilmək olmur.

Xüsusi ad üçün ümumi tətbiq olunan xüsusiyyətlər təsəvvür etmək mümkündürmü? Belə məqamda onların müraciət forması haqqında düşünmək olar, ancaq bu yalnız müəyyən hal kateqoriyasına malik dillərdə özünü göstərir və adətən, daha çox canlı isimlərə uyğun gəlir (məs., hind-avropa dillərində) [7, p. 407-409]. Saylar tez-tez fransız və ya ingilis dili kimi müəyyən miqdar dillər üçün xüsusi isimin morfoloji xüsusiyyəti kimi təklif olunur: ümumi qrammatik qaydaya əsasən adlar, soyadlar, şəhər adları fransız dilində cəm formada istifadə edilmir. Lakin, əslində, daha dəqiqliyə varsaq, şəxs adları cəm şəklində istifadə edilə bilər (les Dupont, les Vincent) və bunlar "... ailəsi" (Düponlar, Vənsanlar ailəsi) mənasını verir, bu da qəti şəkildə distribütorist nöqteyi-nəzərdən, onların cəmdə işlənmədiklərini söyləməyə imkan vermir; sadəcə daha az istifadə edildiklərini və cəm halda mənasını dəyişdiklərini söyləyə bilərik, bu da dilçilik baxımından çox da aydın və maraqlı olmur. Ancaq bir məqamı qeyd etmək lazımdır ki, bu adlara cəmin qrafik işarəsini nə vaxt verəcəyimizi bilmirik (normativ qrammatikanın çox mürəkkəb qaydaları və istifadəsinin tam qeyri-müəyyənliyi). Həmçinin də, bu, yalnız fransız dilinə aid olan xüsusiyyətdir: türk dilində adlar və soyadlar cəm formasını ala bilər (Mehmetler = Mehmet et sa famille = Məhmət və onun ailəsi; bu qaydaya Azərbaycan dilində də rast gəlinir: Əliyevlər ailəsi və s.). Buna görə də xüsusi adın morfoloji universalları yoxdur, lakin ilk baxışdan fərqli olan fenomenləri təsvir etmək və birləşdirmək üçün ifadə tərzində qeyri-müəyyən görünən tənzimləyici prinsiplər, meyillər olduğu haqda fikir yürütmək olar: 1) Hər şey xüsusi ad ola bilər. Bu o deməkdir ki, xüsusi ad yalnız bir isim deyil, eyni zamanda Tesnière - in lüğətinə görə, "tərcümə edilmiş" və ad rolunu oynayan hər hansı bir nitq hissəsi, hər hansı bir cümlə ola bilər. Bütöv bir cümlənin xüsusi isim rolunu oynaya biləcəyi bir çox dillər mövcuddur (fransızca *Trompe-la-Mort* – kəfəni yırtan adam və ya *N 'a-qu' un-oeil* -bir şeyin yalnız yaxşı tərəfini görən insan) və bundan başqa, hər bir söz də xüsusi ada çevrilə bilər: Bu keçid ehtimalı ümumi adlarda rast gəlinir, lakin avtonom istifadə halları xaricində o qədər də sərbəst görünmür. Bu, bizi xüsusi isim ilə avtonomiya və ya sitat arasında

bir bənzərliyə, ümumiyyətlə, xüsusi isimlə dilin metalingvistik istifadəsi arasında bir bənzərliyə yönəldir.

Fransız dilçisi P. Fabre «Théorie du nom propre et recherche onomastique (xüsusi ad nəzəriyyəsi və onomastik tədqiqatlar)» məqaləsində yazır: *“Sinxronizasiyada belə, bir onomastist, hədəfi nəzəri tərifi olsa da, onu müasir dövrdə "xüsusi isimin kəndarı" adlandırdığımız yerə qoyan mikro toponimiya təlimlərini çətin ki, gizlədə biləcəyini açıq şəkildə görür”*. Bir bölgədən axan çay danışığ dilində “valat” adlandırılır, ona görə ki, “valat” sel deməkdir. Kim Parisin toponim olduğunu söylədiyimiz kimi, Valatın da Ron çayı kimi hidronim olduğunu deyəcək? Bununla belə, apelyativləri qeydə alan kadastr öz rolunu yerinə yetirən kimi bu valat sözü də Valat olaraq xüsusi ada çevrilir. Dumarsenin mükəmməl bir şəkildə söylədiyi kimi istifadə olunan ümumi ad o tərzdə seçilir, qorunur və saxlanılır ki, artıq mənasını ifadə etməsin, ancaq "heç olmasa bu varlığın yerləşdiyi sahədə" vahid bir istinadı ifadə etsin. [8, p. 193.] Adın mənasının saxlanması məsələni dəyişdirmir: əgər valat “valat” kimi başa düşülürsə, istinad birinci yerdə gəlir, xəritələr və kadastrlardan şərti istifadə edilir, belə ki, ya müvafiq təyinatı işarələmək üçün Valat yazılır, ya da başqa bir mənası bilinən apelyativdən istifadə edilərək, istinadı aydın şəkildə qeyd etmək üçün *Ruisseau du Valat* (Valat çayı) yazılır. Bu, vacib olan xüsusi adın funksiyasını demək üçün mənanın istifadəsidir: bu funksiya şəxsiyyətin ifadə edilməsidir. Üstəlik, əks dəlil də mövcuddur: məna başa düşülmədikdə, əvvəlcədən tanınan başqa bir apelyativə müraciət olunur, lakin ona yeni məna verilir və o istinad mənbəyi hesab olunur: *Ruisseau de Braune* (Braun çayı) sözü, maraqlıdır ki, *Ruisseau* (çay) Braun sözünün məlum olmayan mənasından deyil, onun referensial təbiətindən götürülmüşdür. Bu yenə də o deməkdir ki, xüsusi adın mənası ola bilər və hətta istinadına əsasən yeni bir məna da verilir, çünki heç bir şey Braune-nun "çay, axın" mənasını verdiyini demir; lakin Braune sözünün özünün axın mənası verməsi kifayətdir. Odur ki, Valatın başa düşüldüyü *Ruisseau du Valat*-dan fərqli olaraq, bu, ilk növbədə əlavə məntiqi bir tətbiqətmədir (müqayisə edilən iki ekvivalent fərd: bu “çay” = “valat”- dir), burada *Ruisseau de Braune* sözündə olduğu kimi rəsmi surətdə tətbiqətmə ardıcılığına çox tez keçilir. Belə olan halda onlar

Ruisseau du Valat və Ruisseau de Braune kimi şərh olunur: bu "çay" Valat, bu "çay" isə Braune adlanır. Valatın başa düşülməsinə baxmayaraq, Braune başa düşülməyə belə, indi bunun çox az əhəmiyyəti var: məna ümumi "çay" sözü vasitəsi ilə yenidən tətbiq olunur və istinadla bağlı birmənalılıq yaranmır. Bu qeyri-müəyyənlik, heç bir təhlükə yaratmırsa, məna yalnız istinada yol açmaq üçün yox olur - toponimlər kimi makro-hidronimlərdə də belədir: Luar və Paris adları onların istinadına (çay, şəhər) xidmət edən ümumi mənanı qabartmadan asanlıqla ifadə oluna bilirlər, çünki bu təyinatlar heç bir şübhə doğurmur [11, p. 9-25].

Buna görə də xüsusi adın başa düşülməsi və unikalılığı maraqlı problemlər yaradır, lakin xüsusi adı praktiki cəhətdən təyin edən zaman bu ikinci dərəcəli problem hesab olunur. Belə bir hal pragmatik olaraq onun funksiyası ilə təyin olunur: nəticədə, xüsusi ad kateqoriyadan çox bir funksiya daşıyır. Amma, əgər biz xüsusi adı nəzəri cəhətdən müəyyən etməyə çalışsaq necə? Ancaq onomastikanın linqvistik və məntiqi nöqtəyi nəzərdən düzgün müəyyən etmədiyi xüsusi adlarla olan bu əlaqə dilçi onomastikə bu adların mövcudluğunu və müəyyən bir linqvistik cəmiyyətdə (dil mühitində) fərqli ifadə sistemləri yaratdıqlarını görməyi öyrətdi. Xüsusi adları tarixi-fəlsəfi cəhətdən izah etmək məqsədi ilə yanaşı, bu onomastikə (əgər onlar müəyyən olunmazsa) onların sosio-linqvistik əlamətlərini təsvir etməyə imkan yaradır. A. V. Superanskayanın fikrincə, xüsusi ad ümumi kökdən və növdən olan, bəzən müxtəlif ada malik olan obyektləri ifadə etməyə xidmət edir [5, 366 c], [6, 254 c.]

Kryukova buna misal olaraq qeyd edir ki, müasir dövrdə onomastik termin kimi artıq "brend" sözü, yəni, hər hansı bir məhsulu və ya növü eyni adlı toplu məhsulların arasından fərqləndirmək üçün istifadə edilən ad, termin, simvol, işarə və ya dizayn, həmçinin də, onların kombinasiyası kimi dilin leksik bazasına daxil olmuşdur. [4, - 360 c].

Onomastika sahəsində aparılan tədqiqatlar göstərir ki, xüsusi adların təyin edilməsi müxtəlif dilçilər arasında ziddiyyətli fikirlər doğurmuş və üst-üstə düşən fikirlərə çox nadir hallarda rast gəlmək olur. Bu da dilçiliyin bu sahəsində axtarışlar aparmaq həvəsini zəiflətməmişdir. Q. K. Aleksandrova «*Семантический анализ стратегии и приёмы перевода ониматических реалий*» [3, c.16] əsərində yazır:

“Onomastika sahəsi linqvomədəni və pragmatik aspektdə hələ də kifayət qədər öyrənilməmişdir. Xüsusi adların qədim dövrlərdən bəri Şərqdə və Qərbdə bir çox alim və filosofların diqqət və müzakirə obyektinə baxmayaraq, onomastika yalnız XX əsrin 30-cu illərində elmi status aldı”. Birinci Ümumdünya Onomastika Konfransı 1930-cu ildə Fransada təşkil olundu və 1949-cu ildə Belçikada YUNESKO yanında onomastika komitəsi yaradıldı. Şübhəsiz ki, onimlərə ilk dövrlərdə olan maraqla onun xüsusi bir elm kimi formalaşması arasında olan belə bir zaman fərqi ondan irəli gəlir ki, uzun müddət onomastik işarələrə periferik və kənar bir məfhum kimi baxılmışdır.

Azərbaycan dilçiliyində də onomastika sahəsi köklü surətdə XX əsrin I yarısından öyrənilməyə başlanmışdır. Dilçiliyimizdə onomastik kateqoriyalardan ilk növbədə tədqiq olunanı toponimlər və antroponimlər olmuşdur. Azərbaycan dilçiliyinin də üfüqlərini genişləndirmək və onun inkişafını təmin etmək üçün onomastika sahəsində tədqiqatların aktuallığı linqvistlərin qarşısında həmişə bir vəzifə kimi durmuşdur. Bu sahədə M. Baharlı (Vəliyev, 1921), müasir Azərbaycan onomastikasının banisi hesab olunan A. Qurbanov (2004), A. M. Abbasova (1992), R. Z. Əliyeva (2010), H. Ə. Həsənov (1988), N. Xudiyev (2013), M. M. Adilov (1988), A. A. Axundov (1982) və s. bu kimi müəlliflərin tədqiqat işlərini göstərmək olar.

Tanınmış Azərbaycan dilçi alimi Afat Qurbanov da digər dünya dilçilərinin fikirlərinə şərik olaraq, dildə onomastik leksikaya daxil olan xüsusi sözlər sisteminin özünəməxsus qanunauyğunluqları olduğunu və bütün dillərdə xüsusi sözlərin ümumi sözlərdən əmələ gəlməsi mülahizəsini irəli sürür. O, xüsusi isimləri ümumi isimlərdən fərqləndirən əsas cəhətin onların milli dil çərçivəsindən çıxaraq tərcümə olunmadan beynəlxalq miqyasda işlənmə bilməsi xüsusiyyətinə malik olmasında görür [1, s. 439-441].

H. Ə. Həsənov “Müasir Azərbaycan dilinin leksikası” kitabında yazır: *“Sözün mühüm vəzifələrindən biri onun ad funksiyası daşması, adlandırmasıdır. Adlar xüsusi və ümumi olmaqla iki qrupa bölünür. Ümumi adlar ayrı-ayrı şəxsləri, əşyaları və hadisələri aid olduğu eynicinsli şəxs, əşya və hadisələrin ümumiləşdirilmiş ümumi adını ifadə edir. Xüsusi adlar ayrı-ayrı şəxsləri, əşyaları, hadisələri aid olduğu*

eynicinsli başqa şəxs, əşya və hadisələrdən fərqləndirməyə xidmət edir. Ümumi adlara nisbətən xüsusi adlara maraq daha güclüdür. Çünki xüsusi adlarda xalqın adət-ənənəsi, məişəti və milli xüsusiyyətlərini əks etdirən əlamətlərin izləri var”.

Daha sonra o, bildirir ki, xüsusi adların ümumi və mücərrəd cəhətlərini məntiqsiz başa düşmək çətindir. Ona görə də, dilçi alimlər xüsusi adların tədqiqi zamanı məntiqə müraciət etməli olurlar [2, -s. 98-102].

Xİ-lər haqqında tədqiqatçıların yuxarıda sadalanan mülahizələrini təhlil edərkən belə bir nəticəyə gəlmək olur ki, müasir dilçilikdə də onomastika sahəsi köklü sürətdə öyrənilməmiş və ziddiyyətli bir sahə olaraq qalır. Xüsusi adın dildə yeri nədir? Bunu məmnuniyyətlə aşağıdakı kimi həll edərdik: xüsusi ad sahəsi \ deiktik sahə \ təmsil etdiyi sahə. Burada Bühler tərəfindən təklif olunan fərqliliyi yenidən götürürük, bunun üçün dildə bir deiksis sahəsi (deiksisin üç ölçüsünə işarə edən bütün elementlərdən ibarətdir: mən, burada, indi) və bir təmsil sahəsi var (dilin digər elementlərinə, isimlərə və feillərə aid olan sahə). Bizə elə gəlir ki, xüsusi ad digər ikisi arasında ara yer tutan başqa bir dil sahəsini təşkil edir. Xüsusi ad, əslində elə isimdir, lakin morfo-sintaktik, semantik və pragmatik funksiyası onu deiktiklərə, məsələn, şəxs əvəzliliklərinə və s. yaxınlaşdırır. [10, -167 p.] İnanırıq ki, onun dil xüsusiyyətlərini ümumiləşdirməyə və izah etməyə imkan verən də bu ara yerdir. Fərdi şəxsiyyətinə və məkan-zamansal davamlılığına görə ifadə edən xüsusi isim, təmsil sahəsini, deiktik sahənin funksiyasına yaxın modallıqlara uyğun olaraq istifadə edir.

Beləliklə, xüsusi adın təfsiri zamanı, ilk növbədə, müqayisəli-tarixi dilçilik ənənəsinə əsaslanmalı və linqvistik əlaqələr nəzəriyyəsinin nailiyyətləri nəzərə alınmalıdır, monoetnik bir mühitdə əmələ gələn bir onimikona rast gəlmək çətin olur. Məhz ikinci amil bu və ya digər adın meydana gəldiyi bölgənin dil tarixinin təfərrüatlı öyrənilməsini tələb etdiyi üçün tədqiqatçıların diqqətini kifayət qədər özünə cəlb edir. Eyni zamanda, konkret bir onimi formal olaraq ona oxşar biri ilə müqayisə etmədən yan keçmək mümkün deyil. Belə bir müqayisənin sırf dilxarici (təsadüfi, bu leksemlərin təkamülü nəticəsində meydana gələn və genetik əlaqəsi olmayan formalar müqayisə edildikdə) olmaması üçün, müqayisəli tarixi dilçilik

tərəfindən yaradılmış fonetik uyğunluqlar sisteminə əsaslanmalıdır. Təəssüf ki, onomastların və onimlərin etimologiyası ilə maraqlanan digər dilçilərin əhatəsində bu prinsipə həmişə əməl olunmur. Bundan əlavə, müəyyən bir bölgənin onimikonu mütləq, yalnız lingvistik (adların təbiətindən və onların formalaşma əsaslarından qaynaqlanan) deyil, həm də dil xaricindəki amillərin (tarixi, sosial, təbii və s.) təsirinə məruz qalır. Müəyyən bir adın meydana gəlməsinin baş verdiyi tarixi və coğrafi şərtlərə yetərinə diqqət yetirilməməsi əsassız və ya tamamilə səhv bir etimologiyaya səbəb olur. Bu o deməkdir ki, etimoloji onomastik tədqiqatlar hərtərəfli olmalıdır, yəni həm dil faktlarına, həm də maddi mədəniyyətdən və tarixi mənbələrdən əldə edilmiş məlumatlara, toponimik leksika ilə əlaqəli isə müəyyən adların lokallaşdırıldığı ərazinin topoqrafik xüsusiyyətlərinə əsaslanmalıdır. Bu yanaşma onimik materialın etimologiyasındakı yekun mövqelərdən qaçmağa imkan verəcəkdir, çünki bir çox hallarda tədqiqatçılar onomastik vahidlərin tarixi təkamülünə nəzər salmadan mövcud vəziyyətinə diqqət yetirirlər.

İstifadə olunmuş ədəbiyyat

1. Qurbanov. A. Ümumi Dilçilik, I cild, "Elm", -Bakı, -2011, -s. 439-441.
2. Həsənov H. Ə. Müasir Azərbaycan dilinin leksikası, Maarif, -Bakı, -1988, -s. 98-102.
3. Aleksandrova Г. К. Сопоставительный анализ стратегий и приёмов перевода ономастических реалий, диссертация, -Тверь, -2015, -с.16.
4. Крюкова И.В. Рекламное имя: от изобретения до прецедентности: [монография] [Текст] / И.В. Крюкова. -Волгоград, Перемена, -2004. –360 с.
5. Суперанская А.В. Общая теория имени собственного, -Москва, Наука, -1973, -366 с.
6. Суперанская А. В, Сталтмане В. Э, Подольская Н. В, Султанов А. Х. Теория и методика ономастических исследований [Текст]; отв. ред. А. П. Непокупный; АН СССР, Ин-т языкознания. – Москва, Наука, -1986. -254 с.
7. Adrados. F.R. Lingüística indoeuropea,- Madrid, Gredos, -1975, -p. 407-409.

8. Dumarsais, Œuvres complètes, IV, -Paris, chez Furne, libraire-éditeur, Quai des Augustins, -1758, -p. 193.
9. Frédérick Keck. Lévi Strauss et la pensée sauvage, collection: philosophie PUF, -Paris, -2004, -160 p.
10. Karl Bühler. Semiotic foundations of language theory, Plenum Press, -New York, -1982, -167 p.
11. Paul Fabre. Théorie du nom propre et recherche onomastique, *Cahiers de praxématique* [En ligne], -1987, -p. 9-25.
- 12.<http://journals.openedition.org/praxématique/1383>.

Summary

Vafa Seyid

Synchronous analysis of onomastic studies in French

This article is based on the synchronous analysis of onomastic studies of proper names in French.

The article focuses on the research conducted by linguists in the field of onomastics in modern times, the emergence of contradictory views in the analysis of this field. The article also explains that the interpretation of a particular name should be based primarily on the tradition of comparative-historical linguistics and take into account the achievements of the theory of linguistic relations. It is the second factor that attracts the attention of researchers, as it requires a detailed study of the language history of the region where this or that name originated.

The final conclusions are drawn by comparing the interpretations of individual linguists on onomastics: the system of special words included in the onomastic lexicon of a language has its own regularities, and in all languages special words are formed from common words.

Резюме

Вафа Сейид

Синхронный анализ ономастических исследований на французском языке

Настоящая статья посвящена синхронному анализу ономастических исследований собственных имён во французском языке.

Статья посвящена исследованиям, проводимым лингвистами в области ономастики в современное время, появлению противоречивых взглядов при анализе этой области. В статье также поясняется, что толкование того или иного имени должно основываться прежде всего на традициях сравнительно-исторического языкознания и учитывать достижения теории языковых отношений. Это второй фактор, который привлекает внимание исследователей, так как требует детального изучения языковой истории региона происхождения того или иного названия.

Окончательные выводы сделаны, сравнивая трактовки отдельных лингвистов об ономастике: система специальных слов, входящих в ономастический лексикон языка, имеет свои закономерности, и во всех языках специальные слова образуются из общих слов.